

Arrest

nr.349 773 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: 1. X
 2. X
 Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
 Koning Albert I-laan 40/00.01
 8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 8 september 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A; HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen (hierna: verzoekers) en hun minderjarige kinderen A. H. en A. S. werden op 2 september 2024 als vluchteling erkend in Griekenland.

1.2. Verzoekers dienen op 6 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 14 november 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 12 februari 2024 worden verzoekers gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. Op 20 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van beide verzoekers een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Bij arrest met nummer 322 234 van 24 februari 2025 vernietigde de Raad deze beslissingen, daar uit de toenmalige bestreden beslissingen noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier bleek dat verzoekers' in België geboren zoon A. internationale bescherming in Spanje genoot. De Raad oordeelde dat het aan de commissaris-generaal toekwam te verifiëren of A. daadwerkelijk en actueel over een beschermingsstatus in Spanje beschikte. Aangezien daarover geen duidelijkheid bestond, kon volgens de Raad niet worden aangenomen dat de noodzakelijke voorwaarde voor het niet-ontvankelijk verklaren van de verzoeken van verzoekers was vervuld.

1.6. Op 29 augustus 2025 nam de commissaris-generaal in hoofde van beide verzoekers andermaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.7. De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en op 1 januari 1987 in Talkalakh (Homs, Syrië) geboren te zijn. U bent Arabier en soennitisch moslim. U bent gehuwd met L. A. (23/31708B). Samen hebben jullie twee dochters. Op 23 mei 2024 verwelkomden jullie ook een zoon. In 2008 voerde u uw verplichte legerdienst uit in Syrië.

In 2013 verliet u Syrië om enkele jaren in Libanon te gaan wonen. Op televisie zag u daar dat mensen van uw leeftijd werden opgeroepen om zich als reservist te gaan aanmelden bij het Syrische regime. Tijdens uw verblijf in Libanon werd u door een auto aangereden. Dat gebeurde ongeveer vijf jaar geleden. Er werden metalen staven in uw voet gestoken. U bent slecht te been. U liep daarbij drie breuken op. In Libanon verkreeg u, in het kader van een hervestigingsprocedure opgezet door de VN, een beschermingsstatus van Spanje.

Op 24 februari 2022 ging kwam u in Spanje aan. U kon meteen terecht in een opvangcentrum in de provincie Madrid. Daar verbleef u een jaar en twintig dagen alvorens u door het Rode Kruis, dat jullie begeleidde, een kelder werd aangeboden als privéwoning. U wilde er niet wonen omdat uw dochter astma heeft. U kon er ook amper rechtop staan. Men weigerde u ook een attest te geven dat aantoonde dat deze woning bewoonbaar was. In de plaats daarvan vond u zelf een huurappartement in het dorp Almagro in de provincie Ciudad Real. Het Rode Kruis sprak met de eigenaar van het appartement. Tot aan uw vertrek uit Spanje bent u er blijven wonen. Jullie brachten uiteindelijk één jaar en acht maanden in Spanje door.

U verklaart niet terug te kunnen naar Spanje omdat u er heel slecht behandeld werd. U voelde zich er gediscrimineerd. Er werd u een beenoperatie beloofd, maar deze werd nooit uitgevoerd. Op de luchthaven stond niemand u op te wachten, ook al had men u beloofd u er met een rolstoel op te wachten. U kreeg nooit een rolstoel, u kreeg geen nieuwe kruk. Er werd nooit vervoer voor u voorzien. Uw dochters moesten zeven maanden wachten om naar school te mogen gaan. U moest meer dan één jaar wachten op een privéwoning voor uw gezin. Vaak hadden uw kinderen niet genoeg eten. U hebt zich meermaals ingeschreven op de arbeidsmarkt maar er werd nooit een job aangeboden. Uw dochter moest één jaar en drie maanden op haar bril wachten. Uw kinderen werden gepest op school omdat ze de taal niet spraken. Toen u het opvangcentrum verliet kreeg u zelfs geen treinticket of auto aangeboden. Pas na vier maanden in Spanje kon u bij een dokter terecht, u kreeg alleen pijnstillers en een andere afspraak. Uw vrouw en dochter zijn ook bij een dokter geweest. In het opvangcentrum was er een taalleerkracht, maar die kwam niet vaak. Tijdens jullie periode in het opvangcentrum kreeg u een uitkering van 140 euro per maand voor het hele gezin. In de periode daarna kreeg u 620 euro voor heel het gezin.

In november 2023 kwamen jullie naar België. U diende hier op 6 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u documenten neer. Uw identiteitskaart; een uittreksel uit het bevolkingsregister; uw huwelijksakte; eigen medische documenten; medische documenten van uw dochters; de geboorteakte van uw zoon; uw email naar UNHCR; uw registratie op de Spaanse arbeidsmarkt; en schooldocumenten van uw dochters.

Op 23 mei 2024 werd uw zoon A. A. (23/90074) geboren in Charleroi (België). Op 20 augustus 2024 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk.

U tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Bij de raad legde u nog volgende documenten neer: medische attesten omtrent uw pneumologische problemen en een overzicht van uw afspraken bij dokters in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigde de beslissing van het CGVS op 24 februari 2025 (arrest nummer 322234), omdat uw niet afdoende onderzocht werd of uw in België geboren zoon over een beschermingsstatus in Spanje beschikt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit enkele documenten die u neerlegt blijkt immers dat u metalen staven in uw voet hebt (DVZ, vragenlijst BPN DVZ & CGVS, p. 5, punt 44 en p. 10, punt 109-110). U bleek hierdoor slecht te been te zijn en met een kruk te stappen op de dag van het persoonlijk onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd traag gewandeld van de wachtzaal naar het gehoorlokaal; er werd een lift gebruikt om naar boven te gaan en u er werd gebruik gemaakt van een lokaal dat relatief dicht is bij de liften. Uiteraard werd aan het begin van het onderhoud ook gevraagd hoe het met u gaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de objectieve elementen die voorhanden zijn (Eurodac marked record van 7/11/2023 & Eurodac search result van 6/11/2023) alsook uit uw verklaringen (DVZ, verklaring DVZ, p. 10, vraag 23 & CGVS, p. 4, punt 30 en 32), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming

heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in [benoemen van de EU-lidstaat die bescherming verleende], is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, May 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/04/AIDA-ES_2024Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.”

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Het CGVS stelt vast dat u in Spanje meteen onderdak kreeg in een opvangcentrum (CGVS, p. 7, punt 65). U verliet het na iets meer dan een jaar (CGVS, p. 7, punt 67) voor een sociale woning (DVZ, bijkomende vragen Syrië, overzicht verblijfplaatsen) die u na tussenkomst van het Rode Kruis werd aangeboden (CGVS, p. 8, punt 77), zij het niet vooraleer u een eerste optie had geweigerd (CGVS, p. 7, punt 69). U ontving, zowel in de periode dat u in het opvangcentrum woonde als in de periode die u in de sociale woning doorbracht, een uitkering (CGVS, p. 10, punt 103-107). U kon in Spanje terecht bij een dokter (CGVS, p. 9, punt 89), uw vrouw en dochter ook (CGVS, p. 9, punt 91). Het duurde enkele maanden, maar uw kinderen konden naar school in Spanje (CGVS, p. 8-9, punt 85). U kon zich inschrijven op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 7, punt 60). En er was een leerkracht in het centrum om jullie Spaans te leren (CGVS, p. 9, punt 95-97). Het CGVS kan uit bovenstaande verklaringen geenszins afleiden dat u in Spanje terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problemen met uw been en omwille van pneumologische problemen (CGVS, p. 5, punt 44 en p. 7, punt 61-62; verzoekschrift beroepsprocedure, 2 september 2024, p. 6-7; map documenten met stukken neergelegd op het CGVS en bij de RvV), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw dochters in Spanje het slachtoffer zouden geweest zijn van pestgedrag op school omdat ze de taal niet spreken (CGVS, p. 6, punt 54) moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet volstaat om te stellen dat zij er slachtoffer werden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

In geen geval hebben deze vermeende gebeurtenissen betrekking op uw persoon. Ze worden volledigheidshalve aangehaald aangezien uw kinderen ermee geconfronteerd zouden geworden zijn.

Voor de volledigheid dient nog toegevoegd te worden dat uw in België geboren zoon A. A. (23/90074) niet over een internationale beschermingsstatus beschikt in Spanje. Zijn dossier zal op individuele wijze worden onderzocht. Er is tot op heden echter nog geen beslissing genomen in zijn dossier. Zoals op de website van het CGVS werd geduïd (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/verlenging-opschorting-syrie-0>), is de beoordeling ten aanzien van Syrië tijdelijk opgeschort omwille van de veranderende situatie in Syrië en een gebrek aan informatie. Dat uw kind geen beschermingsstatus heeft in Spanje en dus ook geen rechten als statushouder aldaar kan laten gelden, wordt bijgevolg niet betwist. U toont echter niet in concreto aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat u niet aantoont dat u uw rechten en voordelen als statushouder in Spanje niet (meer) kunt laten gelden en dat u bij terugkeer naar Spanje in een situatie van materiële deprivatie zouden terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het u dermate moeilijk maakt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Dat uw bovenvermelde zoon geen beschermingsstatus heeft in Spanje, neemt verder niet weg dat u zelf wel degelijk beschikt over rechten en voordelen als

statushouder in Spanje. Er wordt niet aangetoond dat de geboorte van uw kind in België, dat geen beschermingsstatus in Spanje heeft, de uitoefening van uw rechten en voordelen in dat land zou verhinderen of dat uw rechten als statushouders hierdoor niet zouden worden geëerbiedigd.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van uw identiteitskaart en het uittreksel uit het bevolkingsregister kunnen hoogstens uw identiteit staven, deze staat niet ter discussie; De kopie van uw huwelijksakte kan enkel staven dat u gehuwd ben; U legt een kopie van de geboorteakte neer van uw zoon Ahmed. Dit document staft enkel dat u een zoon hebt die in België geboren werd; U legt een bewijs neer van een email neer die u naar UNHCR hebt gestuurd. U schreef de organisatie aan met uw subjectieve bevindingen en kreeg er trouwens nooit reactie op (CGVS, p. 6, punt 50). Uit dit bewijsstuk kan niets afgeleid worden dat afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen; Voorts legt u een document neer dat staft dat u zich in Spanje inschreef op de arbeidsmarkt. Dit staat niet onmiddellijk ter discussie; U legt ook schooldocumenten uit Spanje neer. Deze hebben betrekking op uw dochters en staven dat zij daar naar school konden gaan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

1.8. De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en op 10 april 1990 te zijn geboren in Al Farwaniyah (Koeweit). U bent soennitisch moslim. Omdat uw vader er werkte woonde u de eerste twaalf jaar van uw leven woonde in Koeweit. Daarna woonde u in Syrië. U bent gehuwd met A. W. (CGVS 23/31708, OV 9.810.362), jullie hebben samen twee dochters en één zoon.

U verliet Syrië in 2013 voor Libanon. Daar schreven jullie zich in voor een VN-relocatieprogramma. In het kader van dat programma kwamen jullie in februari 2022 in Spanje aan. Jullie verbleven eerst een jaar en twee maanden in een opvangcentrum. Dan vonden jullie zelf een huurappartement in Almagro.

In Almagro leerde u een Marokkaanse vrouw kennen in het park. In de nasleep van deze ontmoeting werd u slachtoffer van een ernstig incident.

U wil niet terug naar Spanje. Bij terugkeer zou u er op straat belanden. Uw dochters kwamen in Spanje van alles te kort. Ze konden pas na 7 of 8 maanden naar school gaan doordat men in Spanje slordig is. De mensen waren er racistisch. Jullie kregen een uitkering maar u vond deze te laag. Uw man kon gezien zijn gezondheid niet werken. Om in Spanje werk te vinden moest u de taal beheersen. U bracht uiteindelijk een jaar en acht maanden door in Spanje.

In november 2023 kwamen jullie naar België. U diende hier op 6 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u documenten neer. Een uittreksel uit het bevolkingsregister; eigen medische documenten; medische documenten van uw dochters; de geboorteakte van uw zoon; uw registratie op de Spaanse arbeidsmarkt; en schooldocumenten van uw dochters.

Op 23 mei 2024 werd uw zoon A. A. (23/90074) geboren in Charleroi (België). Op 20 augustus 2024 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk.

U tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Bij de raad legde u nog volgende (medische) documenten neer: overzicht van de voor u geplande onderzoeken, bewijzen van intensieve kinesitherapie, attesten van gedurende uw zwangerschap. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigde de

beslissing van het CGVS op 24 februari 2025 (arrest nummer 322234), omdat uw niet afdoende onderzocht werd of uw in België geboren zoon over een beschermingsstatus in Spanje beschikt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de objectieve elementen die voorhanden zijn (Eurodac marked record van 7/11/2023 & Eurodac search result van 6/11/2023) alsook uit uw verklaringen (CGVS, p. 4, punt 32), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (zie hoger).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een

toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in [benoemen van de EU-lidstaat die bescherming verleende], is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, May 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/04/AIDA-ES_2024Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.”

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Het CGVS stelt vast dat u in Spanje meteen onderdak kreeg in een opvangcentrum (CGVS, p. 9, punt 94 & CGVS 23/31708, p. 7, punt 65). U verliet het na iets meer dan een jaar (CGVS, p. 10, punt 95 & CGVS 23/31708, p. 7, punt 67) voor een sociale woning (CGVS, p. 10, punt 95 & DVZ 23/31708, bijkomende vragen Syrië, overzicht verblijfplaatsen) die u na tussenkomst van het Rode Kruis werd aangeboden (CGVS 23/31708, p. 8, punt 77), zij het niet vooraleer u een eerste optie had geweigerd (CGVS 23/31708, p. 7, punt 69). U ontving, zowel in de periode dat u in het opvangcentrum woonde als in de periode die u in de sociale

woning doorbracht, een uitkering (CGVS, p. 11, punt 107 & CGVS 23/31708, p. 10, punt 103-107). U kon in Spanje terecht bij een dokter (CGVS, p. 10, punt 99 & CGVS 23/31708, p. 9, punt 89), uw echtgenoot en dochter ook (CGVS 23/31708, p. 9, punt 89 en 91). Het duurde enkele maanden, maar uw kinderen konden naar school in Spanje (CGVS, p. 10, punt 105 en CGVS 23/31708, p. 8-9, punt 85). U kon zich inschrijven op de arbeidsmarkt (CGVS 23/31708, p. 9-10, punt 98-100 & doc. 7). En er was een leerkracht in het centrum om jullie Spaans te leren (CGVS 23/31708, p. 9, punt 95-97). Het CGVS kan uit bovenstaande verklaringen geenszins afleiden dat u in Spanje terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van rugen heupklachten die zich tijdens uw zwangerschap zouden hebben gemanifesteerd en waarvan u ook na uw bevalling gevolgen ondervindt waardoor u kinesitherapie moet volgen en waarvoor verdere onderzoeken gepland staan (verzoekschrift beroepsprocedure, 2 september 2024, p. 7; map documenten met stukken neergelegd op het CGVS en bij de RvV), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat men in Spanje racistisch is (CGVS, p. 6, punt 49 en p. 11, punt 106) moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet volstaat om te stellen dat u er slachtoffer werd van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje het slachtoffer bent geworden van een ernstig incident (CGVS, p. 6, punt 49-50), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet volstaat om te stellen dat u nood hebt aan internationale bescherming in een andere lidstaat.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 9, punt 86), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Voor de volledigheid dient nog toegevoegd te worden dat uw in België geboren zoon A. A. (23/90074) niet over een internationale beschermingsstatus beschikt in Spanje. Zijn dossier zal op individuele wijze worden onderzocht. Er is tot op heden echter nog geen beslissing genomen in zijn dossier. Zoals op de website van het CGVS werd geduid (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/verlenging-opschorting-syrie-0>), is de beoordeling ten aanzien van Syrië tijdelijk opgeschort omwille van de veranderende situatie in Syrië en een gebrek aan informatie. Dat uw kind geen beschermingsstatus heeft in Spanje en dus ook geen rechten als statushouder aldaar kan laten gelden, wordt bijgevolg niet betwist. U toont echter niet in concreto aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat u niet aantoont dat u uw rechten en voordelen als statushouder in Spanje niet (meer) kunt laten gelden en dat u bij terugkeer naar Spanje in een situatie van materiële deprivatie zouden terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het u dermate moeilijk maakt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te

oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Dat uw bovenvermelde zoon geen beschermingsstatus heeft in Spanje, neemt verder niet weg dat u zelf wel degelijk beschikt over rechten en voordelen als statushouder in Spanje. Er wordt niet aangetoond dat de geboorte van uw kind in België, dat geen beschermingsstatus in Spanje heeft, de uitoefening van uw rechten en voordelen in dat land zou verhinderen of dat uw rechten als statushouders hierdoor niet zouden worden geëerbiedigd.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van het uittreksel uit het bevolkingsregister kan hoogstens uw identiteit staven, die staat niet ter discussie; U legt een kopie van de geboorteakte neer van uw zoon Ahmed. Dit document staat enkel dat u een zoon hebt die in België geboren werd; Voorts legt u een document neer dat staat dat u zich in Spanje inschreef op de arbeidsmarkt. Dit staat niet onmiddellijk ter discussie; U legt ook schooldocumenten uit Spanje neer. Deze hebben betrekking op uw dochters en staven dat zij daar naar school konden gaan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de schending van:

*“ - Artikelen 48/3 en 48/4 en 57/6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet);
- Artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- Artikel 3 van het EVRM
- juncto de materiële motiveringsplicht, het gelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekers vangen aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In dit kader geven zij onder meer aan dat verweerder dient te onderzoeken of de betrokkene nog steeds verblijfsrecht heeft, dan wel of dit reeds door langdurige afwezigheid uit het betreffende land werd stopgezet of ingetrokken. Zij gaan in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en benadrukken, onder verwijzing naar een Franstalig arrest dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gevelde in 2018, dat het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan worden weerlegd door de verzoeker.

Met betrekking tot het motief inzake hun huisvesting laten zij gelden dat de eerste woning die hun werd aangeboden zich in erbarmelijke staat bevond, meer bepaald in een vochtige kelder, en dat geen attest van bewoonbaarheid kon worden voorgelegd. Zij menen dat hun niet kan worden verweten deze woning, mede gelet op de aanwezigheid van jonge kinderen, te hebben geweigerd. Voorts stellen zij dat zij zelf inspanningen hebben geleverd om op de private huurmarkt een andere woning te vinden, maar dat dit pas na tussenkomst van het Rode Kruis kon worden gerealiseerd. Volgens hen hebben zij aldus wel degelijk stappen ondernomen om hun huisvestingssituatie te verbeteren, doch bleken deze ontoereikend en moesten zij in mensonterende omstandigheden leven. Zij verwijzen in dit verband naar het AIDA-rapport, *Country Report: Spain, 2024 Update*, waaruit volgens hen blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Spanje bij de toegang tot huisvesting worden geconfronteerd met racisme en discriminatie.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, betogen verzoekers dat begunstigten van internationale bescherming in Spanje eveneens worden geconfronteerd met discriminatie. Ook in dit verband verwijzen zij naar voormeld AIDA-rapport. Zij voegen hieraan toe dat eerste verzoeker wegens zijn fysieke gezondheidsproblemen niet in staat is om te werken, hetgeen zijn kwetsbaarheid nog verhoogt.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat de commissaris-generaal hun medische toestand en de daaruit voortvloeiende bijzondere kwetsbaarheid onvoldoende in rekening heeft gebracht. Verzoeker zou reeds jarenlang kampen met orthopedische problemen aan zijn been als gevolg van een ongeval, waardoor hij

slecht te been is en nood heeft aan een wandelstok of rolstoel. Daarnaast zou hij pneumologische problemen hebben en in België meermaals in het ziekenhuis zijn opgenomen en geopereerd naar aanleiding van een klaplong. Hij zou nog steeds regelmatig medisch worden opgevolgd en verdere onderzoeken en afspraken gepland hebben. Verzoekster zou sinds haar laatste zwangerschap kampen met ernstige rug- en heupklachten, waardoor zij zich moeilijk kan verplaatsen. Zij zou in België verschillende onderzoeken hebben ondergaan en intensieve kinesitherapie volgen. Volgens verzoekers vereisen hun medische problemen een snelle, regelmatige en continue opvolging om ernstige en blijvende gevolgen te voorkomen. Zij stellen dat zij in Spanje verscheidene maanden moesten wachten alvorens een arts te kunnen raadplegen en dat ook verdere onderzoeken en behandelingen niet tijdig konden worden verkregen. Zij verwijzen in dit verband naar informatie over de lange wachttijden binnen de Spaanse gezondheidszorg. In België zouden zij daarentegen wel tijdig worden onderzocht en behandeld. Volgens hen is de continuïteit van de noodzakelijke medische zorg in Spanje dan ook niet gewaarborgd en zou een terugkeer hen blootstellen aan levensomstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers besluiten dat de combinatie van hun ernstige gezondheidsproblemen, hun beperkte mogelijkheden op de arbeidsmarkt, de moeilijkheden inzake huisvesting en het gebrek aan adequate en continue gezondheidszorg meebrengt dat zij bij terugkeer naar Spanje een ernstig risico lopen om in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

Ten overvloede verwijzen zij naar het dossier van een Syrische man aan wie, na de vernietiging van een eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing wegens zijn specifieke medische zorgbehoeften, alsnog subsidiaire bescherming in België werd toegekend. Daarnaast verwijzen zij naar arrest nr. 214 242 van de Raad van 19 december 2018, waarin volgens hen wegens een sterk verhoogde kwetsbaarheid als gevolg van persoonlijke omstandigheden subsidiaire bescherming werd toegekend. Verzoekers menen dat hun situatie hiermee vergelijkbaar is en dat het gelijkheidsbeginsel bijgevolg vereist dat hun verzoeken op gelijke wijze worden beoordeeld.

2.2. Verzoekers beroepen zich in een tweede middel op de schending van:

“ - *Artikel 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- *Artikel 22bis van de Grondwet (juncto artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK));*
- *Artikel 23 Herschikte kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011);*
- *Juncto de materiële motiveringsplicht, het gelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;*
Juncto het beginsel van eenheid van gezin.”

Verzoekers voeren aan dat hun in België geboren zoon geen internationale bescherming in Spanje geniet en dat zijn verzoek om internationale bescherming in België nog steeds in behandeling is. Zij bekritiseren dat de commissaris-generaal het dossier van hun zoon afzonderlijk behandelt, terwijl de verzoeken van de ouders en hun twee minderjarige dochters niet-ontvankelijk worden verklaard. Volgens hen leidt dit ertoe dat de ouders en de dochters naar Spanje zouden moeten terugkeren, terwijl hun zoon, die amper één jaar oud is en volledig van zijn ouders afhankelijk is, in België zou moeten achterblijven in afwachting van een beslissing over zijn verzoek, waarvan de behandeling volgens de bestreden beslissingen tijdelijk werd opgeschort wegens de gewijzigde situatie in Syrië en een gebrek aan informatie. Verzoekers betogen dat het feit dat het dossier van hun zoon wordt afgesplitst en individueel wordt onderzocht, niet inhoudt dat de bescherming van het familie- en gezinsleven, de eenheid van gezin en het hoger belang van het kind buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Zij voeren aan dat de niet-ontvankelijkverklaring van hun verzoeken in de praktijk meebrengt dat zij naar Spanje dienen terug te keren, terwijl hun zeer jonge zoon in België een nog hangend verzoek om internationale bescherming heeft. Zij benadrukken dat hun zoon veel zorg en aandacht nodig heeft en volledig afhankelijk is van zijn ouders, die zijn enige zorgfiguren zijn. Volgens hen is het dan ook in het belang van het kind dat zijn ouders bij hem in België blijven.

2.3. Verzoekers vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen te hervormen en hun de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen zij hun de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.4. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie (weblink) volgende stukken toe:

“(…)

1. A) *Niet-ontvankelijkheidsbeslissing CGVS van dd. 29.08.2025 in hoofde van A. W.;*

B) *Niet-ontvankelijkheidsbeslissing CGVS van dd. 29.08.2025 in hoofde van A. L.;*

2. Toekenning volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand voor onderhavige beroepsprocedure per beslissing van dd. 01.04.2025;
3. Beslissing CGRA van dd. 14.12.2020 inzake toekenning individuele subsidiaire bescherming aan een Syrische verzoeker van internationale bescherming die eerder reeds internationale bescherming verkreeg in Griekenland (en eerder een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek” verkreeg van het CGRA, hetgeen vervolgens op 30.06.2020 werd verbroken door de RvV wegens noodzaak aan medische opvolging);
4. A) Medische attesten van eerste verzoeker omtrent pneumologische problemen;
B) Toekomstige afspraken van eerste verzoeker;
5. Medische attesten van tweede verzoekster:
A) Geplande onderzoeken;
B) Bewijzen van intensieve kinesitherapie behandeling;
C) Medische attesten van gedurende zwangerschapsperiode;
6. Arrest nr. 214.242 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19.12.2018;
7. A) Niet-ontvankelijkheidsbeslissing CGVS van dd. 21.08.2024 in hoofde van A. W.;
B) Niet-ontvankelijkheidsbeslissing CGVS van dd. 21.08.2024 in hoofde van A. L.
8. Arrest nr. 322.234 van 24 februari 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met daaraan gehecht de beschikking van de RvV in de zaak RvV 323.304/IV van 8 januari 2025.⁶

3. Aanvullende nota

Op 15 december 2025 maken verzoekers, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij bijkomende medische attesten d.d. 11 september 2025 toevoegen die de medische problemen waarmee zij kampen opsommen.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekers hun verzoek om internationale bescherming op 6 november 2023 hebben ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de voormalige richtlijn 2013/32/EU.

5. Beoordeling van het beroep

5.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de bestreden beslissing in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker komt verder naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. Hieraan werd op gepaste wijze tegemoet gekomen zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit enkele documenten die u neerlegt blijkt immers dat u metalen staven in uw voet hebt (DVZ, vragenlijst BPN DVZ & CGVS, p. 5, punt 44 en p. 10, punt 109-110). U bleek hierdoor slecht te been te zijn en met een kruk te stappen op de dag van het persoonlijk onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd traag gewandeld van de wachtzaal naar het gehoorlokaal; er werd een lift gebruikt om naar boven te gaan en u er werd gebruik gemaakt van een lokaal dat relatief dicht is bij de liften. Uiteraard werd aan het begin van het onderhoud ook gevraagd hoe het met u gaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoekers op geen enkele wijze betwist. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte medische attesten dat er nog bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

Met betrekking tot het aanwezig zijn van een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers en waardoor zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Spanje in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zouden terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder punt 5.4.

5.2. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn (wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54 2548/001, 101).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje (AD, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud d.d. 12 februari 2024 (hierna NPO) verzoeker, p. 4; NPO verzoekster p. 4; stuk 5, Landeninformatie, nr. 1, *Eurodac Marked Record* d.d. 7 november 2023; nr. 2, *Eurodac Search Result*, d.d. 6 november 2023 ; AD, Inventaris + documenten DVZ (hierna: AD, deel DVZ), ‘Verklaringen DVZ d.d. 9 november 2023, p. 10, vraag 23). Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Evenmin blijkt dat verzoekers thans niet langer internationale bescherming zouden genieten. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan

rekenen. Verzoekers leveren dit bewijs niet. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift op algemene wijze trachten te laten uitschijnen dat hun verblijfsrecht in Spanje, dit ten gevolge van hun afwezigheid uit Spanje, op heden mogelijks zou zijn stopgezet of ingetrokken, dient te worden opgemerkt dat zij in dit betoog in het geheel niet kunnen worden gevolgd. Verzoekers laten na om ook maar één concreet en objectief element of gegeven aan te reiken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij niet langer internationale bescherming zouden genieten in Spanje en/of dat zij in weerwil van de internationale beschermingsstatus die aan hen werd verleend in Spanje niet (langer of opnieuw) zouden worden toegelaten tot dit land en er geen verblijfsrecht zou genieten. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. In dit verband wijst de Raad er volledigheidshalve op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens Verordening (EU) 2024/1347 in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat, met name Spanje. Om deze reden werd verzoekers' beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds toegelicht, vormt deze bepaling de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele

beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om de verzoeken te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoekers slagen er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen.

5.4. Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen om hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status in Spanje.

Verzoeker verklaarde bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 12 februari 2024 dat hij tijdens zijn verblijf in Libanon door een voertuig werd aangereden, daarbij drie breuken opliep en metalen staven in zijn been werden aangebracht (NPO verzoeker, p. 5 en p. 10; AD, deel DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, d.d. 9 november 2023). Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker op de dag van het persoonlijk onderhoud slecht te been was en zich met een kruk verplaatste. In dit verband werd bij het Commissariaat-generaal tevens een medisch attest van 23 februari 2024 neergelegd waarin wordt verklaard dat verzoeker zich wegens een lichamelijke beperking niet over afstanden van meer dan vijfhonderd meter kon verplaatsen. Dit attest bevestigt aldus dat verzoeker in februari 2024 een mobiliteitsbeperking kende. Het bevat evenwel geen nadere diagnose en vermeldt niet of deze beperking tijdelijk dan wel duurzaam van aard was. Daarnaast bevat het administratief dossier medische stukken die betrekking hebben op de pneumologische problemen die verzoeker in 2024 ondervond, die thans ook als stuk 4 bij het verzoekschrift zijn gevoegd. Hieruit blijkt dat verzoeker in mei 2024 wegens een spontane pneumothorax rechts werd opgenomen en behandeld en nadien verdere pneumologische onderzoeken en opvolging kreeg. Tevens werden documenten overgelegd waaruit blijkt dat verdere medische afspraken gepland waren. Deze stukken bevestigen dat verzoeker in 2024 gespecialiseerde medische zorg behoefde. Uit de stukken vervat in het administratief dossier kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor blijvend hulpbehoevend werd of dat zijn autonomie en zelfstandig functioneren duurzaam en wezenlijk werden aangetast.

In het bij de aanvullende nota gevoegde attest van 11 september 2025 verklaart de arts dat verzoeker lijdt aan niet-gecontroleerd eosinofiel astma, nodulaire verdikkingen, tracheobronchiale nodules, een recidiverende pneumothorax rechts, postoperatieve pleurale restletsels ter hoogte van de rechterzijde, een fractuur van het linkerfemur met osteosynthese en bilaterale liesbreuken. Hoewel dit attest als opschrift “*Attestation d’invalidité*” draagt, bevat het hoofdzakelijk een opsomming van aandoeningen en medische antecedenten die in 2024 werden vastgesteld of zich toen hebben voorgedaan. Het attest vermeldt evenwel geen graad of duur van invaliditeit of arbeidsongeschiktheid en bevat geen concrete medische bevindingen over de actuele weerslag van deze aandoeningen op verzoekers mobiliteit, zelfredzaamheid of dagdagelijks functioneren. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker permanent op een rolstoel of wandelstok is aangewezen of zich thans slechts met dergelijke hulpmiddelen kan verplaatsen.

Waar verzoekers in de aanvullende nota verwijzen naar de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker slecht te been was en zich met een kruk verplaatste, merkt de Raad op dat deze vaststelling steunt op de beoordeling van de bijzondere procedurele noden en op het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 12 februari 2024. Ook het attest van 23 februari 2024 betreft zijn gezondheidstoestand in diezelfde periode. De door verzoeker voorgelegde stukken geven evenwel geen uitsluitsel over de verdere evolutie van zijn mobiliteit en zijn actuele functionele toestand. De bewering in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat verzoeker zeer slecht te been is, zich slechts met een wandelstok of rolstoel kan voortbewegen en niet in normale arbeidsomstandigheden kan werken, wordt niet ondersteund door een recent medisch attest waarin dergelijke functionele beperkingen concreet worden vastgesteld. Zonder de ernst van de orthopedische en pneumologische aandoeningen waarmee verzoeker kampte te onderschatten, stelt de Raad vast dat uit de thans voorliggende stukken niet kan worden afgeleid dat deze aandoeningen heden belangrijke negatieve gevolgen hebben voor zijn autonomie, zelfredzaamheid of dagelijkse functioneren. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn gezondheidstoestand hem dermate beperkt dat hij niet in staat zou zijn zich in Spanje staande te houden en de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen.

Wat verzoekster betreft, blijkt uit de stukken in het administratief dossier, die verzoekers thans opnieuw als stuk 5 bij het verzoekschrift hebben gevoegd, dat zij tijdens haar zwangerschap in 2024 met rug-, bekken- en heupklachten kampte. In een attest van 23 februari 2024 wordt vermeld dat zij zich wegens een lichamelijke beperking niet over afstanden van meer dan vijfhonderd meter kon verplaatsen. Uit een verslag van 30 april 2024 blijkt voorts dat zij, toen zij negen maanden zwanger was, wegens hevige pijn aan beide heupen niet kon stappen. Na haar bevalling op 23 mei 2024 kreeg zij verdere medische en kinesitherapeutische opvolging. Uit deze stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat de tijdens haar zwangerschap vastgestelde

mobilitbeperkingen nadien duurzaam zijn blijven voortbestaan of heden nog een wezenlijke invloed hebben op haar mobiliteit, zelfredzaamheid of dagelijks functioneren.

Uit het bij de aanvullende nota gevoegde attest van 11 september 2025 blijkt dat bij verzoekster in 2024 epidurale lipomatose en discopathie ter hoogte van L5-S1 en sacro-iliitis graad II werden vastgesteld. Dit attest beperkt zich evenwel tot een opsomming van diagnoses en verschaft geen nadere informatie over de actuele ernst van haar klachten of de evolutie ervan. Evenmin vermeldt het een graad of duur van invaliditeit of arbeidsongeschiktheid en evenmin bevat het concrete medische bevindingen over de actuele weerslag van deze aandoeningen op verzoeksters mobiliteit, zelfredzaamheid of dagelijks functioneren.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster sinds haar zwangerschap met ernstige en constante rug- en heupklachten kampt, zich niet langer zelfstandig kon en kan voortbewegen, nog steeds hevige pijn ondervindt en intensieve kinesitherapie volgt, stelt de Raad vast dat de onmogelijkheid om te stappen medisch werd vastgesteld op 30 april 2024, toen verzoekster negen maanden zwanger was. Ook het attest van 23 februari 2024 en de overige zwangerschapsgerelateerde stukken hebben betrekking op haar gezondheidstoestand tijdens die zwangerschap. De voorgelegde stukken bevestigen weliswaar dat verzoekster na de bevalling nog verdere onderzoeken en kinesitherapeutische opvolging kreeg, maar dateren wat die opvolging betreft uit 2024. Er liggen geen recente medische stukken voor die concrete informatie verschaffen over de actuele ernst van verzoeksters rug-, bekken- en heupproblematiek of waaruit blijkt dat deze heden belangrijke negatieve gevolgen heeft voor haar autonomie, zelfredzaamheid of dagelijks functioneren. Verzoekster toont dan ook niet aan dat haar gezondheidstoestand haar dermate beperkt dat zij niet in staat zou zijn zich in Spanje staande te houden en de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen.

Gelet op voorgaande brengen verzoekers wat hun persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid (zullen) bereiken. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot verzoekers' persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Spanje terdege vastgesteld dat (i) zij in het kader van een hervestigingsprogramma naar Spanje werden overgebracht en er gedurende ongeveer één jaar en acht maanden verbleven, waarbij zij aanvankelijk in een opvangcentrum en vervolgens in een huurwoning in Almagro werden ondergebracht, zodat niet blijkt dat zij in Spanje dakloos waren of verstoken bleven van huisvesting, (ii) zij er toegang hadden tot medische zorg en opvolging, waarbij de door hen aangehaalde wachttijden en moeilijkheden niet aantonen dat hun de noodzakelijke zorg werd geweigerd of dat zij wegens een gebrek aan toegang tot gezondheidszorg aan een onmenselijke of vernederende behandeling werden blootgesteld, (iii) zij toegang hadden tot taallessen en begeleiding, maar niet aantonen dat zij alle redelijkerwijze van hen te verwachten inspanningen hebben geleverd om de Spaanse taal te leren en hun integratie te bevorderen, (iv) eerste verzoeker onvoldoende concrete en doorgedreven inspanningen heeft geleverd om in Spanje werk te vinden en niet aannemelijk maakt dat hij, eventueel rekening houdend met zijn gezondheidstoestand en met redelijke aanpassingen, van iedere mogelijkheid tot tewerkstelling was uitgesloten, (v) de aangehaalde gezondheidsproblemen van verzoekers en een van hun dochters op zichzelf niet volstaan om een bijzondere kwetsbaarheid aan te nemen die hen zou verhinderen hun rechten als begunstigden van internationale bescherming uit te oefenen, waarbij niet wordt aangetoond dat zij wegens hun gezondheidstoestand duurzaam hulpbehoevend zijn of niet zelfstandig kunnen functioneren, (vi) de door hen aangehaalde problemen met betrekking tot de huisvesting, de toegang tot gezondheidszorg, de scholing van de kinderen en hun algemene integratie onvoldoende zwaarwegend en concreet zijn om te besluiten dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigen terecht te komen, en (vii) verzoekers, gelet op hun eerdere verblijf in Spanje, hun ervaring met de daar aanwezige diensten en voorzieningen en de ondersteuning waarvan zij reeds gebruik konden maken, niet aantonen dat zij bij terugkeer niet opnieuw de nodige administratieve stappen zouden kunnen zetten en de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen zouden kunnen doen gelden.

Verzoekers brengen geen valabele elementen bij die de voorgaande vaststellingen *in casu* kunnen ombuigen. Zij betwisten deze weliswaar op algemene wijze in het verzoekschrift, maar slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, hun reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal op grond waarvan hun verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat hun rechten als begunstigden van

internationale bescherming in Spanje niet werden gerespecteerd of dat zij er niet in zouden slagen een duurzaam bestaan uit te bouwen

Met betrekking tot de verwijzingen van verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene landeninformatie inzake discriminatie, tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg, stipt de Raad nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Zodoende volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje geenszins om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven.

De Raad wijst er nog op dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

5.5. Verzoekers klagen nog aan dat het verzoek om internationale bescherming van hun minderjarige zoon in België ten aanzien van Syrië wordt behandeld. Zoals in de bestreden beslissingen wordt toegelicht, is dit het gevolg van het feit dat hij, anders dan verzoekers, geen internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Verzoekers tonen met hun betoog evenwel niet *in concreto* aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat zij hun rechten en voordelen als begunstigden van internationale bescherming in Spanje niet langer kunnen doen gelden of dat zij bij terugkeer naar dat land in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigen terecht te komen. Evenmin blijkt dat de afzonderlijke behandeling van het verzoek van hun zoon in hoofde van verzoekers een bijzondere kwetsbaarheid doet ontstaan die het hun dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij terechtkomen in leefomstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoekers verwijzen naar het beginsel van eenheid van het gezin en aanvoeren dat het in het belang van hun minderjarige zoon is dat zijn ouders bij hem in België blijven, herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissingen geen terugkeer- of verwijderingsmaatregelen inhouden en op zichzelf evenmin tot gevolg hebben dat verzoekers van hun minderjarige zoon worden gescheiden. In de bestreden beslissingen wordt niet bepaald dat verzoekers hun zoon in België moeten achterlaten, of dat hun zoon België moet verlaten. De omstandigheid dat het verzoek van hun zoon afzonderlijk wordt onderzocht, vloeit voort uit het feit dat hij geen internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en doet op zichzelf geen afbreuk aan de vaststelling dat ten aanzien van de verzoeken van verzoekers is voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet concreet aan dat de afzonderlijke behandeling van de verzoeken om internationale bescherming daadwerkelijk of onvermijdelijk tot een scheiding van het gezin leidt. Het enkele gegeven dat over het verzoek van hun zoon nog geen beslissing werd genomen, volstaat niet om een schending aan te tonen van diens hoger belang of van het beginsel van eenheid van het gezin, zoals gewaarborgd door de door verzoekers aangehaalde verdrags-, Unierechtelijke en grondwettelijke bepalingen.

5.6. Wat betreft de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verzoekers tonen voorts niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, vergelijkbaar zijn met de feiten die de voorliggende zaak kenmerken. Daarbij komt dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie en de door de verzoeker aangebrachte individuele elementen. De beoordeling heeft bovendien steeds betrekking op de situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik waarop over het verzoek om internationale bescherming wordt beslist. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. De feiten en elementen die eigen zijn aan elk concreet

verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie en de individuele factoren en omstandigheden van de betrokken verzoeker, zijn bepalend voor de beoordeling van het dossier.

5.7. Verzoekers betwisten de in de bestreden beslissingen opgenomen motivering met betrekking tot de door hen tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doen er bijgevolg geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

5.8. Verzoekers maken, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje (?) in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij bij terugkeer naar Spanje (?) zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Spanje (?), wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maken zij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek henzelf of hun minderjarige kinderen betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die hun reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoekers menen, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Spanje (?) en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje (?) reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.9. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

5.10. Aangezien verzoekers internationale bescherming genieten in Spanje, bestaat er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In die omstandigheden blijkt niet dat zij zich nog dienstig kunnen beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de beoordeling van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Nu aan verzoekers reeds internationale bescherming werd verleend in Spanje en deze bescherming als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te onderzoeken of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers in hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hun in Spanje verleende bescherming effectief is, wordt weerlegd. Verzoekers zijn hierin niet geslaagd.

5.11 Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.12. Tijdens hun persoonlijke onderhoud op het CGVS kregen verzoekers de mogelijkheid toe te lichten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in hun specifieke situatie niet van toepassing zou zijn, hun verklaringen uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Zij konden tevens nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en lieten zich bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op de beschikbare algemene informatie over Spanje en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.13. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld.

De feiten en elementen die eigen zijn aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, zijn bepalend voor de beoordeling ervan. Verzoekers duiden op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* door de bestreden beslissingen zou zijn of kunnen worden geschonden. De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt, gelet op het voorgaande, niet dienstig aangevoerd.

5.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	K. ALLYNS
---------------------	-----------